

Kapitola 3

Pomsta: nejúčinnější způsob, jak překonat rozhod.

Tahle slova jsem si napsala na horní okraj stránky v sešitě a zvedla jsem ho do vzduchu. Seděli jsme v bistru jménem Purpurová hvězdice ve staré části města. Nedělali tam mořské plody a nic tam nebylo purpurové, ani stěny nebo obklady, ani žádné z jídel. Ale provozovali to tam Dejini rodiče, takže si jako jediná mohla z toho názvu dělat legraci, což taky často dělávala.

Oceán za okny po mé pravé straně byl dnes rozbouřený a zpěněná voda se rozlévala zálivem. Oceňovala jsem, jak se mi trefil do nálady.

„Nemyslím si, že to rčení zní takhle,“ poznamenal Lee. Jeho přítel Maxwell seděl vedle něj v předklonu a lokty se opíral o stůl. My čtyři jsme se skamarádili v prváku, když nás spojili do projektové skupiny v biologii. Měli jsme kreativním způsobem vysvětlit nějaký vědecký koncept. Většina třídy dělala obrázkové eseje nebo vědecké experimenty. Maxwell navrhl, abychom napsali píseň o evoluci na melodii „Look What You Made Me Do“ od Taylor Swift. Pří-

sahala bych, že v tom okamžiku se do něj Lee zamiloval. Vlastně my všichni.

„Směřuj svoji negativitu do nápadů na odplatu,“ řekla jsem mu teď a vzala si svůj sešit do dlaní. „Ne na můj nastrojeno přesný nadpis.“

„Co říkal Jensen?“ zeptala se Deja a vymáchala si v kupě kečupu hranolek z kyblíku, který si osobně vyzvedla v kuchyni. Měla pracovat, ale dneska nebyl moc velký provoz. „Snažil se s tebou mluvit? Zavolał ti? Napsal něco? Chtěla bych vidět, jak se pokoušel obhájit.“

Polkla jsem. Nechtělo se mi prozradit, co říkal – proto jsem to doteď neudělala. Bylo mi trapně.

„Ať z něj vylezlo cokoli,“ pokračovala Deja a zdálo se, že vycítila, proč nereaguju, „je to pitomost. Jenom si chce sám připadat lepší.“

Měla pravdu. Vytáhla jsem telefon a odkašlala si, jak jsem se pokoušela sesbírat ještě víc vzteku, který by převážil moji bolest. „Napsal mi, a to cituju: *Vymysleli jsme to společně. Pamatuješ? Sešli jsme se nad tím. A mimochodem, já to taky čtvrtákům řekl. To byl jediný důvod, proč tě vzali aspoň na řešerše a nevynechali úplně. Protože jim připadalo, že jsi měla dva docela slušné nápady.*“

„To teda ne,“ namítl Maxwell. „Kecá.“

„Není to pravda,“ poznamenala Deja a položila mi dlaň na předloktí. „To přece víš, že jo? Byl to *tvůj* nápad. Řekla jsi mi o něm už týdný předtím, než jste to rozebírali s Jensenem. A dneska jsi říkala, že málem vybrali na moderování dvě holky. Ta druhá holka jsi byla ty, Finley. Neměl do toho konkurzu prostě vůbec lézt, a ani omylem krást tvoje nápady.“